

Iubiți enoriași, prieteni și susținători ai Parohiei Sfântul Nicolae din Zürich,

Cu ajutorul lui Dumnezeu, am ajuns să împărtășim bucuria slujirii împreună timp de 10 ani în orașul Zürich. Se cuvine să mulțumim pentru acest dar de mare preț, dând slavă Domnului și exprimându-ne recunoștința față de cei mai mulți din obște, care cu dragoste și străduință, în mod perseverent și jertfelnic au contribuit la buna desfășurare, atât a Programului Liturgic cât și a activității sociale, diaconice și filantropice.

Anul acesta vom sărbători **hramul parohiei noastre - Sfântul Ierarh Nicolae** - în zilele de 3 - 4 Decembrie și-l vom avea în mijlocul nostru pe **Înaltpreasfințitul Iosif**, bucurându-ne de binecuvântarea și împreună rugăciunea ÎPS Sale. Vă invităm frățeste să participați cu toții, pentru a ne bucura duhovnicește la această sărbătoare.

Folosim prilejul Ajunului Sfințelor Sărbători, deschis de Hramul Patronului Parohiei noastre, pentru a vă încuraja să sprijiniți în continuare, fiecare după putere, această comoară mântuitoare, care este biserica în comuniunea ei harică. Viața de zi cu zi îndeamnă la satisfacerea multor necesități și tentații, astfel încât slujirea Bisericii lui Hristos, căreia îi aparținem prin trup și suflet, este nu rareori uitată. Astfel ne aflăm în situația în care numărul familiilor slujite de parohie a crescut, în timp ce suma totală a contribuțiilor enoriașilor este în scădere (detalii La Adunarea Generală Parohială din luna ianuarie 2012).

Ca în fiecare an, Consiliul Parohial reamintește enoriașilor, prietenilor și susținătorilor noștri, că activitatea parohiei este susținută numai și numai din contribuțiile credincioșilor, nefiind finanțată nici de statul elvețian, nici de statul român. Parohia noastră se bucură încă de ospitalitatea Parohiei Sf. Katharina. După 10 ani considerăm însă, că a venit vremea, ca și noi să căutăm să întemeiem într-un viitor apropiat o casă a noastră pentru Domnul. Nădăduim în înțelegerea și dragostea frățescă a tuturor enoriașilor pentru dănuirea Parohiei Sfântul Nicolae din Zürich. *Nivelul contribuției anuale de 300 CHF a unei familii a rămas de ani de zile același, dar vă îndemnăm să participați, după putere, la o susținere mai efectivă a cheltuielilor pentru bunul mers al administrării necesităților parohiei noastre.*

Acum, la intrarea în Sfântul Post al Nașterii lui Hristos, vă îndreptăm rugămintea de a veni în sprijinul Parohiei Sfântul Nicolae prin rugăciune, gând bun și milostenie activă. Cu gândul, sufletul și profunda noastră sinceritate, mulțumim tuturor pentru întregul sprijin acordat în cursul anilor și vă dorim o trecere cu folos prin Sfântul Post, un Crăciun fericit și un An Nou 2012 plin de roade.

Consiliul Parohial, noiembrie 2011

Parohia Ortodoxă Română Sfântul Nicolae din Zürich

Wehntalerstrasse 451, CH-8046, Zürich, c/o Pfarrei St. Katharina

PREOT PAROH ROMICĂ-NICOLAE ENOIU

Tel./Fax: +41 52 3435491; Natel: +41 76 5120452; E-Mail: r-enoiu@gmx.ch ; www.bor-zh.ch

Slujbele se săvârșesc în Cripta Bisericii Catolice St. Katharina din Zürich

De la Gara Centrală (Hauptbahnhof) Zürich cu Tramvaiul 11 (în direcția Auzelg) până la stația Radiostudio, din această stație cu troleibuzul 32 (în direcția Holzerhurd), se coboară la stația Einfangstrasse (care se află în fața Bisericii).

Cu automobilul: Autostrada A1, fie venind din direcția St. Gallen-Winterthur, fie venind din direcția Bern-Aarau-Basel, se urmează ieșirea „Zürich-Affoltern“ (61), apoi se ajunge chiar pe Wehntalerstrasse și se urmărește numărul 451, care se află pe partea dreaptă a străzii (în direcția de mers).

Școala Parohială: I-a, II-a, III-a Duminică din lună, orele 10.00 contact: elenireglib@hotmail.com

DONAȚII, CONTRIBUȚII, SPRIJIN

sunt cu recunoștință prețuite : IBAN: CH85 0483 5035 8248 3100 Konto: 80-500-4

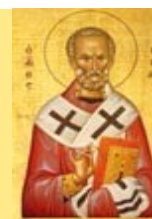
Rumänisch-Orthodoxe Kirchgemeinde St. Nikolaus, Germaniastrasse 11, 8006 Zuerich,

FAMILIEI PRINCIARE STURDZA

mulțumim din suflet

pentru imprimarea gratuită a Revistei Doxologia la ceas aniversar

10 ANI de SLUJIRE la PAROHIA SFÂNTUL IERARH NICOLAE din Zürich

DOXOLOGIA

Hristos se naște, slăviți-L!

Bucuria comuniunii în Hristos

De zece ani, Sfântul Ierarh Nicolae (6 dec.), cel numit «îndreptător al credinței și chip al blândețelor», este patronul și ocrotitorul nostru, al celor ce mărturisim și trăim în duhul Ortodoxiei strămoșești în această zonă elvețiană, numită uneori « patria lui Zwingli ».

Pilda vieții și mijlocirea Sfântului Nicolae ne-au fost și ne sunt mereu de mare folos. Rugăciunile înălțate în acest răstimp în parohia noastră au hrănit duhovnicește pe cei însetați de Hristos, au întărit pe cei îndoielnici și au apropiat pe cei risipiți. În mod special Sfânta Liturghie, care este Rugăciunea și Taina centrală a Bisericii, ne ajută să trăim **bucuria comuniunii în Hristos**, făcându-ne să ne simțim membri ai Bisericii și frați între noi.

Conform rânduielilor noastre bisericești, o parohie este o “obște a lui Hristos”, fiind alcătuită din toți cei ce mărturisesc într-un grai aceeași credință. În duhul poruncilor dumnezeiești, în fruntea acestei obști se află un preot, un păstor duhovnicesc, care are rolul de a o însufleți din punct de vedere religios, de-a atrage și a menține în sfera lucrătoare a harului divin și a Bisericii pe toți membrii parohiei. Toți enoriașii trebuie să simtă și să conștientizeze lucrarea Duhului întru ei, să realizeze că alcătuiesc toți o mare familie, având un singur Părinte spiritual și că au devenit un organism în care pulsează "o singură inimă și un singur suflet", ca între membrii primei comunități creștine din Ierusalim (Faptele Apostolilor 4, 32). Integrându-se și trăind plenar viața liturgică din parohie, credinciosul simte o creștere interioară, pe care i-o dă lucrarea harului dumnezeiesc.

Dacă filozoful creștin Constantin Noica vorbea de o “devenire întru ființă”, teologii interpretează aceasta ca o creștere a credinciosului de la ceea ce nu era, la ceea ce este și poate fi. Dar o creștere întru conștiința de a fi, o permanentă înălțare, o ieșire pas cu pas din neantul neființei, până la recuperarea chipului și asemănării cu Dumnezeu, se dobândesc în comuniunea de iubire cu semenii trăită în Biserică.

Sufletele noastre, ale românilor, au nevoie și în lumea aceasta secularizată de comuniunea cu Dumnezeu și trebuie să ne facem mai mult permeabili lucrării Duhului Sfânt și să ne străduim permanent să umplem ființa noastră cu Dumnezeu. În acest sens învăța Sfântul Serafim de Sarov, că “scopul vieții creștine trebuie să fie dobândirea Duhului Sfânt”.

Cei ce înțeleg să caute mai mult Împărăția lui Dumnezeu, decât cele ale lumii acesteia trecătoare, sunt oameni duhovnicești și trăiesc realmente bucuria comuniunii ecleziale în orice loc s-ar afla.

Mântuitorul Hristos avea să spună: “*Împărăția lui Dumnezeu este înlăuntrul vostru*” (Luca 17, 21), iar Sfântul Macarie Egipteanul (sec.IV) lămurirea acest

verset prin cuvintele: “Inima este un prea mic vas, dar într-însa sunt îngerii, este viața și împărăția, într-însa sunt cereștile cetăți, într-însa sunt toate comorile harului. În încăperea lăuntrică, în camera inimii, omul trebuie mai des să se închidă și, adunându-și acolo toate gândurile, să-și înfățișeze mintea înaintea lui Dumnezeu, să se roage Lui în taină, cu toată căldura duhului și cu credință vie, iar odată cu acestea, să se învețe întru cugetarea de Dumnezeu, pentru ca astfel să poată crește până la statura bărbatului desăvârșit”.

Comuniunea se bazează pe iubire și arătăm cât Îl iubim pe Dumnezeu, iubindu-ne semenii, potrivit poruncii Mântuitorului Hristos (Marcu 12, 31). Să fim convinși că iubirea este mijlocul cel mare al împlinirii noastre. Poetul Lucian Blaga spunea: „Cât iubim/ Oricât de noapte-ar fi/ Suntem în zi/ Suntem în Tine, Elohim” (Psalm).

În comunitatea noastră există comuniune datorită iubirii și dăruirii tuturor celor ce se hrănesc și cresc duhovnicește aici de un deceniu. Bucuria comuniunii în Hristos este simțită și mărturisită de mulți dintre enoriașii noștri, fiind determinați să spună precum Sfântul Apostol Petru la Schimbarea la Față a Domnului Hristos: „Bine este nouă să fim aici” (Luca 9, 33).

Fie ca Milostivul Dumnezeu, prin rugăciunile Sfântului Ierarh Nicolae, să reverse pururea harul și darurile Sale cele bogate peste întreaga comunitate! **Pr. Romică-Nicolae ENOIU**

«Nașterea Ta, Hristoase Dumnezeu nostru,
răsărit-a lumii lumina cunoștinței.

Că întru dânsa cei ce slujeau stelelor de la stea s-au învățat să se închine Ție,
Soarelui dreptății,
și să Te cunoască pe Tine,
Răsăritul cel de sus, Doamne, slavă Ție». (Tropar)

DOXOLOGIA Decembrie 2011	2
Bucuria comuniunii în Hristos	2
Pastorală IPS Mitropolit Ioșif	3
Explicarea Icoanei Nașterii Domnului	4
Colindul Sfânt și Bun	5
Pacea lăuntrică	6
Eminescu-creație literară, trăire filocalică	7
Farmecul Colindelor	8
Te Deum am Furkapass	8
Beheimatet in der Orthodoxie	9
Spiritualitatea copilului	9
Pagina Învățăcelului	10
Ortodoxia în Țara Soarelui Răsare	11
Impresum	12

În Țara Soarelui Răsare - Povestiri din pribegie

„După ce am călătorit prin sudul Japoniei, mai exact pe insula Kyushu, patria, nu numai a mea și a prietenilor și profesorilor mei, dar și a codului de comportament al războinicilor niponi, am ajuns în sfârșit în capitală. Pe unde am colindat, oamenii nu fac impresia unui popor oropsit de necazuri, după atâtea cutremure, inundații, mii și mii de morși și de sinistrați, o catastrofa atomică și o vară cumplit de încinsă. Merg semeț tot înainte, își fac cumpărăturile prin magazine, se înviorază la concerte și savurează pe deplin bucătăria autohtonă, nemaipomenit de rafinată și variată. Vorba englezului, *keep calm and carry on*. Așa și aici, în Tokio. Un singur lucru s-a schimbat totuși în comportamentul cetățenilor: politicienii nu mai sunt aplaudați, iar incompetențele acestora sunt mai puțin tolerate.

Azi mi-am propus să vizitez centrul ortodoxiei japoneze, catedrala „**Sfânta Înviere**” sau „Fukkatsu Daiseido”. Biserica este situată în Kanda, cartierul librarilor, și în limba vernaculară a tokioților este numită „**Nikorai Dō**”, adică „Templul lui Niculaie”, **Sfântul Nicolae Kasatkin** fiind încreștinătorul ortodox și primul arhiepiscop al Japoniei .

După ce m-am înfruptat dintr-un bol de Champon, supă de vară cu fructe de mare și legume à la Nagasaki, lângă gara din Kanda, mă îndepărtez doar o singură stradă de cea principală și mă regăsesc în fața acestei renumite catedrale. Cu peste o sută de ani în urmă, această casă a Domnului trona maiestooasă asupra orașului, fiind punctul cel mai înalt al capitalei, cu o vedere splendidă asupra Tokio-ului din era Împăratului Meiji (sfârșitul secolului XIX). De-aceea devenise un motiv mult prețuit de cărțile poștale ilustrate și de albumele turistice ale epocii. Pe atunci „**Nikorai Dō**” era considerată drept simbol al modernizării radicale a Japoniei, al amalgamării tradițiilor japoneze cu tehnica, gândirea și spiritualitatea emisferei de vest, „Biserica de est” ilustrând relativitatea denotației „est” cu o Ortodoxie percepută drept vestică. Din păcate, astăzi icoanele ei și acoperișul verzui se oglindesc numai în sticla arhitecturii băncilor care o înconjoară. Cu toate acestea, modernizarea lumii nu a ajuns a-i răpi din maiestatea arhitectonică sau din farmecul plin de mister al unui locaș bizantin în buricul Tokio-ului.

Pășesc treptele bisericii, îmi fac cruce și mă regăsesc ca în întâmplarea descrisă odată de Andrei Pleșu. El fusese în pelerinaj turistic cu colegi americani prin mănăstirile Moldovei și se indignase în fața „donațiilor” obligatorii, colectate de măicuțele de la porțile mănăstirii Moldovița sau Sucevița. Eu îmi dau silința să nu mă indignez - bilet de intrare în casa Domnului? Mă mir o leacă de acest consens internațional, în probleme turistico-financiare, al măicuțelor moldovence și al iconomilor parohiei din Tokio, și plătesc cei 300 Yen (vreo 3 franci elvețieni). Mă cutremur apoi, și-mi aduc aminte de jerfă. În preț sunt incluse un flyer descriptiv și-o lumânare. Catedrala este și mai frumoasă pe dinăuntru. Mâna iconarului sau iconarilor este rusească, fără nici o îndoială. Din păcate doar o jumătate din corabia bisericii este accesibilă în afara orelor de slujbă. O doamnă vrednică explică unui grup de interesați rostul obiectelor sacrale folosite în cadrul liturghiei. Slujba se ține în limba japoneză. Îmi închipui că trebuie să sune foarte frumos. Personal consider limba niponă, în vocalitatea și armonia ei, drept italiana Orientului Îndepărtat. După un timp de admirație, rugăciune și cugetare mă îndrept spre ieșire, unde mai schimb o vorbă-două cu doamna de la parohie, și-mi propun să revin pentru liturghie. Bineînțeles că nu îndrăznesc să fac aluzie la episodul paralel din Modovița. Bunul simț japonez este omniprezent și în smerenia ortodoxiei japoneze. Se înțelege.

Înainte de a pleca, aprind o lumânare, chiar două, pentru bunici. „Viii și morții” se află între catedrală și o mica capelă. Și așa îmi iau bun rămas de la „Sfânta Înviere” din Tokio, cu impresia unei ortodoxii întradevăr autohtone, dar cu totul și cu totul o r t o d o x e .“

in fața „donațiilor” obligatorii, colectate de măicuțele de la porțile mănăstirii Moldovița sau Sucevița. Eu îmi dau silința să nu mă indignez - bilet de intrare în casa Domnului? Mă mir o leacă de acest consens internațional, în probleme turistico-financiare, al măicuțelor moldovence și al iconomilor parohiei din Tokio, și plătesc cei 300 Yen (vreo 3 franci elvețieni). Mă cutremur apoi, și-mi aduc aminte de jerfă. În preț sunt incluse un flyer descriptiv și-o lumânare. Catedrala este și mai frumoasă pe dinăuntru. Mâna iconarului sau iconarilor este rusească, fără nici o îndoială. Din păcate doar o jumătate din corabia bisericii este accesibilă în afara orelor de slujbă. O doamnă vrednică explică unui grup de interesați rostul obiectelor sacrale folosite în cadrul liturghiei. Slujba se ține în limba japoneză. Îmi închipui că trebuie să sune foarte frumos. Personal consider limba niponă, în vocalitatea și armonia ei, drept italiana Orientului Îndepărtat. După un timp de admirație, rugăciune și cugetare mă îndrept spre ieșire, unde mai schimb o vorbă-două cu doamna de la parohie, și-mi propun să revin pentru liturghie. Bineînțeles că nu îndrăznesc să fac aluzie la episodul paralel din Modovița. Bunul simț japonez este omniprezent și în smerenia ortodoxiei japoneze. Se înțelege.

Înainte de a pleca, aprind o lumânare, chiar două, pentru bunici. „Viii și morții” se află între catedrală și o mica capelă. Și așa îmi iau bun rămas de la „Sfânta Înviere” din Tokio, cu impresia unei ortodoxii întradevăr autohtone, dar cu totul și cu totul o r t o d o x e .“

Înainte de a pleca, aprind o lumânare, chiar două, pentru bunici. „Viii și morții” se află între catedrală și o mica capelă. Și așa îmi iau bun rămas de la „Sfânta Înviere” din Tokio, cu impresia unei ortodoxii întradevăr autohtone, dar cu totul și cu totul o r t o d o x e .“

Înainte de a pleca, aprind o lumânare, chiar două, pentru bunici. „Viii și morții” se află între catedrală și o mica capelă. Și așa îmi iau bun rămas de la „Sfânta Înviere” din Tokio, cu impresia unei ortodoxii întradevăr autohtone, dar cu totul și cu totul o r t o d o x e .“

Înainte de a pleca, aprind o lumânare, chiar două, pentru bunici. „Viii și morții” se află între catedrală și o mica capelă. Și așa îmi iau bun rămas de la „Sfânta Înviere” din Tokio, cu impresia unei ortodoxii întradevăr autohtone, dar cu totul și cu totul o r t o d o x e .“

Înainte de a pleca, aprind o lumânare, chiar două, pentru bunici. „Viii și morții” se află între catedrală și o mica capelă. Și așa îmi iau bun rămas de la „Sfânta Înviere” din Tokio, cu impresia unei ortodoxii întradevăr autohtone, dar cu totul și cu totul o r t o d o x e .“

Fratele Florin, Tokio, august 2011

Făurarul Sufletelor Noastre Am mai trecut o primăvară și altă vară. Acum se apropie Ziua cea Sfântă a Nașterii Domnului și ne pregătim cum se cuvine de sărbătoare. Mai întâi vine Sf. Nicolae și apoi Crăciunul cu bucuriile și binefacerile lui binecuvântate. Anul acesta am avut de oglindit peste 50 de iconițe de învățăcei, de la 4 la 99 de ani. Cei mai mulți sunt la grădiniță și în clase pregimnaziale. Binecuvântările Părintelui Romică-Nicolae ne-au fost de mare ajutor. Cu rugăciunea Iconarului am început vacanța cea mare la

ATELIERUL ICOANA NOASTRA (2 iulie), la care au participat 12 mici iconari iscusiți. Am petrecut împreună o zi lumină de osteneală în exercițiul frumosului duhovnicesc desenând icoana în suflet și apoi

zugrăvind-o pe sticlă, sporovăind gureș depre câte-n lună și în stele. Ne-am regăsit în toamnă la mere noi și nuci gustoase, cu aceeași sete de îndrumare și eco duhovnicesc la noi la parohie. Maria, Cerin, Alissa, Tais, Marius, Stefania, Valentina, Daria au crescut ca Feți-Frumoșii și

Cosânzenele din povești. Și e lumină, și-i bucurie în fiecare Duminică la noi! E casa Făurarului sufletelor noastre.

Și ca să nu ne prindă gerul, am făcut o vizită la strămoșii noștri romani...la **AUGUSTA RAURICA**, unde am trăit câteva ceasuri de istorie. Maria, Valentina și Daphne ne-au demonstrat țesutul la război. Cei mai măricei au descifrat și tainele limbii latine. Helveții, Dacii și Romanii sunt tare înrudiți. Ne-am golit coșurile cu merinde, la o gustărică cu must nou, și ne-am întors acasă, să ne pregătim de Colindă. Primiți cu Plugușorul? Primiți cu Sorcova?

CRĂCIUN FERICIT

**UN AN NOU
CU BUCURII**

vă urează

Copiii

**Școlii Parohiale
Sf. Nicolae
Zuerich**

Cu cine se aseamănă Craii din această frescă? Știți ce înseamnă tarabostes?

Astăzi s-a născut Hristos

**Astăzi s-a născut Hristos
Mesia chip luminos**

**Lăudați și cântați
Și vă bucurați!**

**Mititel, înfășătel
În scutec de bumbăcel**

**Lăudați și cântați
Și vă bucurați!**

**Vântul bate, nu-L răzbate,
Neaua ninge, nu-L atinge,**

**Lăudați și cântați
Și vă bucurați!**

**Și de-acum până-n vecie.
Mila Domnului să fie**

**SCRISOARE PASTORALA
LA NASTEREA DOMNULUI**

Preacucerne Părinte,
Lubiți frați în Domnul nostru Iisus Hristos,
«Am văzut la Răsărit steaua Lui și am venit să I ne închinăm.» (Matei 2, 2)

Cu aceste cuvinte l-au întâmpinat cei trei magi de la Răsărit pe Irod, nedumerit de prezența lor în Iudeea cea atât de îndepărtată de locurile din care ei veneau. Deși departe de poporul care-L primea, din care se năștea Fiul lui Dumnezeu, Mesia Cel așteptat și Mântuitorul lumii, iată că mulți în lume cunoșteau și așteptau un Mântuitor al neamului omenesc. Taina Nașterii lui Mesia dintr-o Fecioară, a înomenirii Fiului lui Dumnezeu în Betleemul Iudeii, era descoperită acestor oameni atât de străini de legea Lui. Străini și neînvațați în lucrurile Dumnezeului Celui Adevărat, craii de la Răsărit s-au adevărat a căuta cu inimă curată adevărul toată viața lor, iar Dumnezeu i-a răsplătit, pentru că le-a dăruit nu numai să știe care este Adevărul, ci și să-L întâlnească, să I se închine. Deși veneau de departe și în căutările lor despre adevăr, Hristos, Cuvântul lui Dumnezeu li se descoperă și

le luminează calea până la ieslea Lui din Betleem, pentru că în căutarea lor doreau cu inimă curată să Îl găsească, să Îl cunoască pe Dumnezeu așa cum este El cu adevărat. De aceea, faptele lor au rămas înscrise în Evanghelie. Astfel, craii de la Răsărit ne conduc și pe noi astăzi la ieslea din Betleem, și de acolo la ieslea din lăuntrul nostru, acolo unde Hristos dorește să fie primit să Se nască și să ne nască : inima curată! Ei ne încurajează să nu uităm că oricât de îndepărtați am fi de Hristos, dacă Îl căutăm cu inimă curată, Îl vom găsi, pentru că El Însuși ne călăuzește.

Iată cum craii înșiși, ascultându-și conștiințele și neprețuind mai mult viața lor decât Adevărul în fața amenințărilor lui Irod, dau mărturie despre Lumina lumii cea adevărată, « ...Care luminează pe tot omul ce vine în lume » (In 1, 7-9). Cu toată încrederea ei s-au pus în slujba Luminii care a venit în lume și înspre care se îndreptau cu încredere. Iată Lumina lumii, despre care vorbește Sf. Evanghelist Ioan, Care vine în chip blând, de Prunc născut în iesle, văzut și primit în chip tainic de cetele îngerești, de păstori, de craii de la Răsărit și de cele necuvântătoare, și care astăzi își caută lăcaș și în inima noastră. Steaua luminează, căutând cale spre fiecare inimă care dorește să primească pe Fiul Ceresc, pe Mântuitorul. Pentru fiecare suflet este din nou plinirea vremii, când « Dumnezeu trimite pe Fiul Său născut din femeie ... » (Gal 4, 4-5) ca prin El să devenim și noi fii, «...să dobândim înfierea » (Gal 4, 5).

Acum Hristos așteaptă să fie primit și-n inima noastră, prin Duhul Sfânt, care ne ajută să-L recunoaștem pe Fiul, să-L numim pe Dumnezeu Părinte.

El face din noi fii adoptivi, El pregătește inimile noastre pentru a-L primi și a Se naște în noi Fiul. « Al Domnului este pământul și plinirea lui, lumea și toate cele ce sunt întrânsa », toate ale Lui sunt, și cerul și pământul, dar Domnul vrea odihnă, vrea iesle, vrea căldură în inima celui pentru care astăzi Se naște Prunc. În inima omului poate și vrea Hristos să încapă, prin Duhul Sfânt. Prin Duhul Sfânt, Hristos caută astăzi lăcaș în inimile noastre pentru a Se naște. Aceasta este adevărata Lui casă, inima neprihănită, inima curată. Inima noastră nu poate sta goală, se umple întotdeauna cu ceva : « cu iad, cu lume sau cu Dumnezeu ».

Când Adam și Eva și-au întors inima de la Dumnezeu prin neascultare, s-au umplut de iad și de lume, s-au înrobii păcatului și slăbiciunilor și morții. Dar totuși Dumnezeu nu ne-a abandonat acestora, ci ne-a dat semn al dragostei nemărginite venirea Lui printre noi. Sub inima Fecioarei Maria, Maica Sa, Eva cea Nouă, și-a plecat și a odihnit capul Fiul Cel Ceresc, Domnul Dumnezeu, Ziditorul cerului și al pământului pentru a asculta bătăile inimii omenirii întregi care striga după izbăvire și pentru a-i spune omului răpus de păcat și de moarte că vrea să fie primit de inima lui pentru a-l mântui. Fiul lui Dumnezeu vrea inima aceea care n-a uitat că odinioară în ea se oglindea Cerul, care era oglinda măreției lui Dumnezeu, « care era odinioară în Rai cu totul în mâna Lui, în afară de orice primejdie » de moarte. Astăzi Hristos Se sălășluiește în inimile noastre ori de câte ori Îl primim, luminându-le, curățindu-le, umplându-le de slava dumnezeiască. De aceea Îl dorim și-L căutam, și-L chemăm să-și plece capul și sub bătăile inimilor noastre cele pângărite, îndepărtate și împrăștiate în dorințele și grijile după cele pământești, pentru a-L putea vedea așa cum este.

Lubiți frați întru Domnul,

Și în viața noastră de zi cu zi avem nevoie de inima curată în care Hristos se oglindește pentru a-l primi și iubi pe fratele nostru. « Când o inimă necurată vorbește cu altă inimă necurată, este vrajbă... Dar când vorbesc două inimi curate este bucurie, este pace, este o mare minune. » Să nu uităm că Hristos ne iubește mai presus de tot și ne cere același lucru, să iubim. Însă fără ajutorul Lui cum vom reuși ? Să mulțumim Părintelui Ceresc pentru darul făcut lumii prin Nașterea din Fecioară a Fiului Său în cetatea Betleemului, să-I dăm slavă pentru dragostea cu care ne cercetează și să-L rugăm să ne ajute să-L CĂUTĂM CU INIMA ÎNTREGĂ și să spunem cu Fericitul Augustin : «Prin El Doamne ne-ai căutat pe când noi nu Te căutam, dar ne-ai căutat pentru ca și noi să putem începe a Te căuta.»

Să vă dăruiască, Fiul Cel Născut în iesle, Sărbători cu bucurie, pline de daruri cerești pe care să le puteți împărtăși și celor dragi dumneavoastră spre slava lui Dumnezeu.

† **Mitropolitul Iosif**

